

Necho zoekt zijn vader

ANNET VAN BATTUM

Necho, de kleine Egyptische jongen, drukte zich dicht tegen de lage, rotsachtige muur. Zodra de zon was ondergegaan werd het koud in de woestijn, vooral nu de nachten zo lang waren en soms opeens de winterregen viel. Hij wist het maar al te goed. Tegen de stenen gedrukt, zou hij zich nog een poosje warm kunnen houden, want de zon had ze de hele dag gestoofd. Maar langzamerhand zouden ze afkoelen en koud worden als ijs, en in de vroege ochtend zou hij stijf en half bevroren wakker worden.

Hij hoopte dat hij morgen iets te eten zou krijgen. Misschien kwam hij wel langs een dorpje, waar de fellah's, arme boeren, niet allemaal waren gevlucht. Misschien kon iemand hem dan ook vertellen waar zijn vader was. De Israëli's hadden hem gevangen genomen, toen ze onverwacht het grote schiereiland Sinai, waar Necho woonde, waren binnengetrokken en hadden veroverd. Nu waren de soldaten teruggetrokken en Necho was thuis weggelopen om op zoek te gaan naar zijn vader.

Hij volgde al dagenlang de treinweg, die de soldaten hadden opgebroken, maar waarvan de sporen nog duidelijk zichtbaar waren. Langs die weg had hij ook soms iets eetbaars gevonden: een half leeggegeten blikje met vlees en bonen, een oud stuk brood en één keer zelfs een tinnen fles met water. Maar veel was het toch niet geweest en vanavond knaagde de honger in zijn maag, terwijl de koude elk ogenblik erger werd. Hij moest maar proberen zo gauw mogelijk in slaap te vallen, dan voelde hij tenminste niets meer.

Necho droomde: er was een lichtje in de verte, dat steeds dichterbij kwam. Een man liep door de nacht. Hij neuriede een wijsje en zijn gezicht was vriendelijk. Necho hoefde niet bang te zijn.

Toen hij wakker werd, keek hij in een vreemd gezicht. Witte tanden glinsterden in het schijnsel van een stormlamp. De man vroeg iets in een taal die hij niet verstond.

Nu zag Necho dat het een soldaat was. Hij probeerde op te staan, maar zijn benen en armen waren verstijfd en hij begon te rillen. De soldaat trok zijn jas uit en sloeg die om Necho heen. Toen tilde hij hem op en nam hem als een klein kind in zijn armen.

„Spreek je Arabisch?” vroeg hij.

Ja, knikte Necho.

„Waarom slaap je hier? Heb je geen huis?” vroeg de soldaat verder.

Toen vertelde Necho wat er gebeurd was.

De soldaat knikte, zijn gezicht stond ernstig.

„Ja, het is oorlog geweest,” zei hij. „Maar nu is het voorbij. We zullen je vader gauw weer naar huis laten gaan. Kom, je mag niet zo alleen in de woestijn rondzwerven. Je moeder en je zusjes zullen zich ongerust maken.”

Hij wikkelde de jas stevig om Necho heen en begon te lopen. De warmte deed de jongen goed. Hij voelde zich veilig, al dacht hij dat de soldaat die hem droeg misschien wel hoorde bij de soldaten die zijn vader gevangen hadden genomen. Maar het was tóch een goede soldaat, dat wist hij zeker.

„Waar gaan we heen?” vroeg hij nog.

„Dat weet ik nog niet,” antwoordde de soldaat. „We vinden wel iemand die je thuis kan brengen. Je bent een dappere jongen.”



Maar die laatste woorden hoorde Necho niet meer. Hij sliep.

Toen hij zijn ogen opsloeg, was het nog altijd nacht. Maar nu bogen zich twee andere mannen over hem heen. De soldaat, die hem nog altijd in zijn armen hield, vertelde zeker iets over hem, Necho, want ze keken vriendelijk en medelijdend.

„Ze vragen hoe je heet,” zei de soldaat.

„Necho,” antwoordde hij.

„Necho,” herhaalde de soldaat. „Ik heet Zeëv.” Hij sprak nu niet meer tegen de jongen, maar tegen de andere mannen, die zeker ook soldaten waren, want Necho zag in het licht van de lamp hun donkerblauwe helmen glanzen.

„Manuello,” zei een van hen en hij gaf Zeëv een hand. De ander deed hetzelfde. „Niels,” hij noemde zijn naam.

„Dit zijn soldaten van de Verenigde Naties,” vertelde Zeëv aan Necho. De kleine, donkere soldaat, die Manuello heette, knikte lachend: „Si, si!” en in gebrekkig Arabisch voegde hij eraan toe: „Soldaten van de vrede.”

Niels, die lang was en lichte haren had, knikte nu ook, en plotseling begonnen ze alle drie blij te lachen en schudden ze elkaar opnieuw de hand.

Nu vroeg Zeëv weer iets aan de beide anderen in een taal die hij niet verstond. Manuello antwoordde en Niels knikte en wees met zijn hand ergens ver weg.

„Er is een dorpje hier in de buurt,” zei Zeëv tegen Necho. „We zullen je erheen brengen en kijken of er iemand is, die je verder kan helpen. Ik moet straks terug naar mijn kameraden. Morgen moeten we naar Gaza toe, dat is een lange tocht. Deze soldaten van de vrede zullen dezelfde weg gaan als de soldaten van Israël. Zij zullen zolang in Sanaï blijven, tot het werkelijk vrede is. Wij brengen je samen naar het dorp toe en daarna gaan we terug naar onze kampen. Heb je het begrepen, kleine jongen?”

Necho knikte. Hij had niet alles begrepen, maar hij voelde zich veilig en vertrouwd bij deze vriendelijke soldaten.

Niels met de lichte haren nam hem uit de armen van Zeëv over. Toen begonnen ze met zijn drieën te lopen.

Necho sliep nu niet meer. Hij keek door een opening in de jas naar de sterren boven zijn hoofd en luisterde naar de zachte stemmen van de mannen.

Na een poos kwamen ze bij het dorp.

Maar de paar armoedige hutten, gebouwd van leem en rotsblokken, leken geheel verlaten. De fellah's die hier woonden waren zeker gevlucht voor het oorlogsgeweld. Vragend keken de mannen elkaar aan.

Manuello zette zijn handen voor de mond. „Halloooo!” riep hij.

„Halloooo!” riepen Zeëv en Niels nu ook.

Opeens was er een lichtje. Het werd groter, een lange streep geel schijnsel viel in de brokkelige straat.

Snel, zonder iets te zeggen, liepen ze erheen. In de opening van een hut stond een man. Hij droeg hetzelfde uniform als Zeëv en deze groette hem in zijn eigen taal: „Sjalom.”

„Sjalom,” groette de man terug, en Manuello en Niels kenden dat woord ook.

„Sjalom.” Dat betekent: vrede, dacht Necho.

Zeëv begon te praten en wees op Necho en de beide anderen. De man knikte en antwoordde, zacht, met de vinger op de lippen, alsof hij wilde zeggen dat ze stil moesten zijn. Toen hield hij het kleed, dat de deuropening afsloot opzij en liet hen binnenkomen.

Het eerste wat Necho zag, was het vuur. In een hoek brandde een vuur van stukken hout en verdorde distels. Hij liet zich uit de armen van Niels glijden en wilde er naar toe lopen.

Maar toen zag hij een vrouw.

Ze lag op de grond, in wat stro en glimlachte naar de soldaten. Die keken verwonderlijk ernstig.



Ze spraken geen woord. Aarzelend kwam Necho naderbij en greep de hand van Zeëv.

„Kijk,” zei die. „Een kindje.”

Toen zag Necho het. De vrouw had een kind in haar armen. Maar waarom moesten ze daar zo stil voor zijn? Er werden toch zoveel kinderen geboren? Hij, Necho, had er al zoveel gezien. Thuis en bij zijn tantes en bij de bureu.

En wat deed Manuello nu? Hij knielde neer en maakte met zijn hand een kruis over zijn borst en hoofd. En die grote Niels knielde ook. Wat zou Zeëv doen? Nee, Zeëv knielde niet. Maar hij nam toch zijn pet van zijn hoofd en fluisterde tegen Necho: „Die soldaten van de vrede zijn christenen. Vannacht begint voor hen het feest van Kerstmis. Dan denken ze aan de Messias, de Zoon van God, die in de wereld wordt geboren.” Daar begreep Necho niets van. Hij had wel eens gehoord van de christenen, maar dat ze knielden

voor een pasgeboren kind, dat vond hij vreemd.

Gelukkig, Manuello en Niels stonden op. Zeëv praatte met de vader van het kind.

„Deze soldaat komt uit hetzelfde land als ik,” zei hij even later tegen Necho. „Zijn vrouw was met hem meegegaan. Ze is een erg dappere vrouw. Maar toen kwam het kind. Daarom zijn ze hier achtergebleven. Je mag hier blijven tot je wordt gehaald. Ik zal ervoor zorgen dat iemand je komt halen.”

Er werd wat stro uitgespreid in de hoek bij het vuur. De vader van het kind dekte Necho toe met een zeildoek.

„Slaap maar lekker,” zei hij in het Arabisch. „Ik denk dat je vader morgen of overmorgen naar huis komt. Ik heb gehoord dat alle Egyptische gevangenen naar huis teruggaan.”

„Dank u wel,” zei Necho. Hij trok zijn knieën tegen zijn buik en tussen zijn oogleden door gluurde hij nog even naar de grote mensen. De vrouw lag nog met het kind in de armen. Manuello en Niels gaven haar een hand. Zeëv knikte haar toe.

„Sjalom,” zei hij.

„Sjalom,” zeiden ook de anderen. Toen gingen ze weg.

De man keek hen in de deuropening na. „Sjalom!” riep hij nog een keer.

„Sjalom, dat betekent: vrede,” dacht Necho slaperig.

Rammi's Kerstster

CHR. BUENOS DE MESQUITA-FROWEIN

Er was eens een jongen die op kerstavond uit zijn raam naar de sterrehemel keek. Wat zou het heerlijk zijn, dacht Rammi - want zo heette de jongen - als ik geleefd had toen Jezus geboren werd. Stel je voor, nu precies 1959 jaar geleden is het gebeurd: in deze nacht stond de ster boven het stalletje en wees de herders en de Wijzen uit het Oosten de weg. Als ik die ster gezien had, dan was ik zeker ook dadelijk op weg gegaan om het kindje te zien...